

## RIISTÄJÄLUOKKA JA YHDYSVALTAIN SENSUS

(Miners Defender.)



HDYSVALTAIN viimeinen sensus sisältää sangen mielenkiintoisia asioita tutkittavaksi niille, jotka ovat tilaisuudessa niitä tietämään. Yksi erikoinen seikka on, joka antaa enemmän keskustelun aihetta, kuin mitkään muut. Asia on tämä. Yhdysvaloissa tämän sensuksen mukaan on 33 prosenttia palkkatyöväestöä ja kun koko maassa asukasluku on toista sataa miljoonaa, niin on sangen mielenkiintoista tietää, mitä sitten tekee elääkseen jällellä oleva 67 prosenttia?

On mahdotonta tästä tehdä aivan tarkkaa laskelmaa siitä syystä, että monet työalat ovat salaisia; tämä tarkoittaa sitä, että sangen monet ihmiset tekevät työnsä selaisissa suhteissa, mitkä eivät tule päivän valoon, eikä sensuksen ottajien luetteloihin. Ottakaamme esim. huomioon mikä tahansa suurista kaupungeistamme. Siellä näemme hyvin puettuja miehiä ja naisia, jotka näyttävät sangen hyvin voivilta, mutta eivät edes kättään nosta, eivätkä liikkautu sormeakaan tehdäkseen minkäläistä tunnus-tettua hyödyllistä työtä. Lisäksi on lääkä-reitten, lakimiesten ja monien muiden profes-sionaalisten ainesten luokat, jotka ovat nykyäänkin liian monet tullakseen tässä luetteluiksi ja sellaiset ainekset yhä lisääntyvät.

Sitten on poliittisten liikkeiden kerrokset. Niitä me tapaamme jokaisessa kaupungissa laumottain äänestyspiireissä ja vaalipaikkojen ympärillä kaikenlaisina "hyvinä" puolueiden neuvonantajina. Sitten näiden lisäksi on suunnaton maanalainen liuta, joka on sangen läheisesti kutoutunut yhteen edellämaintulaisten politiikusten ja heidän palvelijainsa toiminnan kanssa. Siellä me tapaamme yhdessä myöskin sala-viinan kauppiat, varsinaisten huumaus-aineiden pelarit ja niiden yläpuolella ovat sitten varsinaiset miljoneerit ja yksinker-taisella kielellä nimetyt tyhjättoimittajat; kuponkien leikkaajat, ammattivargaat, suuret sekä pienet liikemiehet, osakekeino-telijat ja muut sellaiset.

Lisäksi on sitten armeijoittain tuhansia ihmisiä työssä keräämässä avustusta hyväntekeväisyystarkoituksissa, joista suurimman osan kätkevät omiin taskuihinsa. Tämä on suurinta — jättiläismäistä — kei-

nottelua, jonka petollisena harsona on hyväntekeväisyys ja näin me voisimme luetella loppumattomiin tätä yhteiskunnallisten kerrosten laumaa. joiden varsinaisena ammattina on petollinen keinottelu. Ne ovat myöskin kokonaan ulkopuolella varsinaisen tieteellisen välttämättömän työn profes-sionaalien luokasta ja näin kun laskemme, niin vähintään jää 40 prosenttia koko väestöstä, joka suorastaan on loiseläjälukkaa. Tämä tarkoittaa sitä, että ne 40 prosenttia ovat sellaisia, jotka eivät millään tavalla tee hituistakaan sellaista työtä, jolla olisi yhteiskuntataloudellista arvoa, taikka jotka millään tavalla lisääisivät hyvinvointia ihmisten keskuuteen. Jos käyttäme tavallisen liikemiehen sanontatapaa, niin voimme sanoa, että tässä kyseessä oleva 40 prosenttia on sellainen "ylimääräinen kulutus" tämän 40 prosentin elättämiseksi, eikä tässä lainkaan tarvita erikoista nerokkuutta voidakseen sanoa, että tämän loiseläjäloukan toimeentulosta täytyy työväenluokan huolehtia.

Tällainen loiseläjäloukka on kohonnut lukumäärässään sangen nopeasti lyhyessä ajassa. Sata vuotta sitten todellinen työväenluokka laskettiin olleen 80 prosenttia koko väestöstä. Nyt se on vain 33 prosenttia Yhdysvaltain väestöstä.

Tässä voimme ottaa huomioon, että työväenluokan suhteellinen väheneminen on tulosta konetuotannon kehityksestä, mutta yhtä mielenkiintoinen ja tärkeä on ottaa huomioon, että tämä joutilaiden luokka on kohonnut samassa suhteessa kuin työväenluokka on prosenteissa vähentynyt muuhun väestöön nähden. Tämä yhteiskunnallinen ilmiö, jos sitä sillä nimityksellä halutaan kutsua, on muuttuneen tuotantotavan tulos. Nykyään voi määrätty ryhmä työläisiä tuottaa sata kertaa niin paljon tuotteita, kuin samansuuruinen ryhmä käsitöinä samaa tuotetta. Kuitenkaan ei voida olettaa, että siten jällelle jäänyt työvoima jäisi romukasaan. Konetuotanto tuo tullessaan uutta teollisuutta ja se vie osan jällelle jääneestä työvoimasta, mutta ei vie sitä kokonaan.

Ottakaamme esimerkiksi kenkäteollisuus. Sillä alalla työskentelee nykyään enemmän työläisiä, kun koskaan ennen käsityötuotannon aikana. Tämä sentähden, että voidakseen koneilla tuottaa kenkiä, täytyy ol-

la koneita mitä siinä tarvitaan. Näin on siis koneellisen kenkäteollisuuden rinnalle kohonnut konetuotanto. Se taas vuorostaan tarvitsee kaikenlaista metallia; myöskin täytyy ottaa huomioon, että nykyään tarvitaan enemmän kenkiä, kuin koskaan ennen käsityötuotannon aikana luonnollisen väenlisäyksen muodossa.

Vielä konetuotannon ohella tulee yhä oleellisemmaksi koneiden luoman välttämättömyyden pakosta tieteellisten tutkimuksien kehittäminen ja uusien tuotantomuotojen keksiminen. Mainittakoon tässä, että telegrafi, höyry, sähkö ja muut ovat sellaisia, mitä yleisesti käytetään teollisuuden palveluksessa; sitten automaatiit, ilmailu, liikkuvat kuvat ja kaikki tällaiset, mitkä nykyisen konetuotannon aikana vievät osan koneiden sivuuttamista työläisistä. Ja siitä huolimatta, vaikka kaikilla näilläkin luettelemillamme tuotantojen aloilla tarvittavien työläisten lukumäärä on suunnaton siihen nähden, mitä kukin yksityinen teollisuus vaati ja kuinka vähälukuisia työaloja oli olemassa nykyaikaan verraten käsityötuotannon aikana, niin sittenkin palkkatyöläisten lukumäärä vähenee ja loiseläjain luokka suhteessa työväkeen kasvaa. Kaikki tällainen asiointilanne saattaa meidät kysymään: mihin määrin lopultakin tällaiset luokat yhteiskunnassa kasvavat?

Voidakseen vastata tähän kysymykseen, täytyy se yhdistää kiinteästi sen kehityk-

sen kanssa, mikä tapahtuu työläisten järjestäytymisessä, jotta järjestyneenä työväestö kykenee saamaan itselleen lyhemmän työpäivän ja enemmän tuottamistaan tuotteista, kuin mitä on asianlaita nykyään. Missä määrin työväestö kykenee lyhentämään työpäivää, sitä mukaa se pakoittaa nykyisen joutilaan luokan ottamaan osaa tuotannon palvelukseen. Jos nykyään keran 33 prosenttia väestöstä voi tuottaa tarvittavan määrän tuotteita tehden työtä keskimäärin 9 tuntia päivässä ja jällellä on 40 prosenttia väestöstä, joka voidaan käyttää tuotannon palvelukseen, niin voidaan silloin helposti työpäivä laskea neljään tuntiin päivää kohti. Jos palkkatyöväestö voi pakoittaa neljän tunnin työpäivän käytäntöön, niin huomaammekin, että silloin ei työväenluokka ole enään 33 prosenttia koko väestöstä, mutta 73 prosenttia ja jällellä ovat vain lapset ja vanhukset, joille tulee työssä olevien taata toimeentulo. Sellaisen asiointilan vallitessa joutuu tuottajain luokka pitämään huolta 27 prosentista, jotka eivät tuota mitään kun sen sijaan nyt 33 prosenttia huolehtii 67 prosentista itsensä ohella.

Onko ihme, että palkkatyöväestö yhä köyhtyy kapitalistisissa maissa ja sen asema kiristyy. Kuinka pitkälle sen täytyy kiristyä, ennenkuin työväestö järjestyy ja pakoittaa joutilaat laiskurit työhön.



## MITÄ MIETTII ORJA

*Mitä Mietit Orja?*

*Kun tehtaan pillit aamusella vihelsi  
Ja orjat tehtaasehen kilvan kiiruhti.  
Sä mitä mietit orja vihellyksen kuultuasi,  
Mikä viltin vimmoit viltsi korvasi.*

*Kun tehtaan portti jälkeesi suljettiin  
Ja kaikki aamusella työnsä aloitti.  
Sä mitä mietit orja raataessa työssä.  
Missä kaikki oli synkkää kuni yössä.*

*Kun tehtaan rattaissa ruumi. rasahti  
Ja veri kirikas tehtaan seinät punasi.  
Sä mitä mietit näyttelmän tään nähtyäsi,  
Kun toveris näin kaatui rinnaltasi?*

*Kun tehtaan pomo tään huomasi  
Hän vimmatusti huusi ja kirosi.  
Sä mitä mietit orja uhrin huutaessa,  
Sen vaikerrukset häipyi konein huminassa.*

*Kun tehtaan koneet eelleen jyskytti  
Ja uutta uhriansa taasen odotti.  
Sä mitä mietit katsoessas Grotten kitaan,  
Mi vaanimussa ompii orjain lähaa.*

O. K — nen.